

MO HAYDER



pečovateľ

MO HAYDER

pečovatel

2013



Copyright © 2001 by Mo Hyder
Translation © 2004 by Jiří Kobělka
Cover design © 2004 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE TREATMENT,
vydaného nakladatelstvím Transworld Publisher, Londýn 2001,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Lubomír Petr
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2013

ISBN 978-80-7303-866-3

1. kapitola

17. ČERVENEC

Když všechno skončilo, detektiv-inspektor Jack Caffery z jiholondýnského Oblastního hlavního vyšetřovacího týmu (OHVT) přiznal, že ze všech věcí, jichž byl onoho podmračeného červencového večera v Brixtonu svědkem, jej nejvíce drásky vrány.

Byly tam, když vycházel z domu Peachových – na trávníku přilehlé zahrady se jich choulila více než dvacítko a nevěnovala žádnou pozornost policejní pásce, přihlížejícím ani technikům. Některé vrány měly otevřené zobáky, jiné podivně hekaly. Všechny se mu však dívaly přímo do očí – jako by věděly, co se v domě stalo. Jako by se mu lstivě vysmívaly za jeho reakci na místě činu. Za neprofesionální a přespříliš osobní reakci.

Později Caffery připustil, že chování vran bylo pouhým biologickým tikem – že mu ptáci nemohli vidět do duše a nemohli tušit, co rodinu Peachových postihlo –, ale i tak se mu při pohledu na ně zježily chlupy na krku. Zastavil se na horním konci zahradní stezky, aby si svlékl kombinézu a podal ji technikovi, obul si boty, které zanechal před policejní páskou, a vyrazil mezi ptáky. Ti zatřepali olejnatými pery a vyletěli do vzduchu.

Brockwell Park – obrovský rovnoramenný trojúhelník lesa a trávy s vrcholem na stanici Herne Hill – se na téměř dvoukilometrovém úseku dotýká dvou velice odlišných částí jižního Londýna. Na západním obvodu se rozprostírá nehostinný Brixton, kde pracovníci komunálních služeb musí leckdy ráno zasypávat na ulicích kaluže krve pískem, a na jihu pak Dulwich se starobinci obsypanými květinami a s vikýřovými domy ve stylu Johna Soaneho. Donegal Crescent pak ležel jakoby rozkročen proti Brockwell Parku: jednou nohou se opíral o hostinec se zatlučenými okny, druhou pak o koloniál s indickým majitelem. Tvořil součást nevelké a tiché městské zástavby s řadami domků s terasami, postavenými v padesátých letech a obnaženými před sluncem: na

předních zahrádkách nerostly žádné stromy a dveře byly natřeny čokoládově hnědou barvou. Z těchto domků se nabízel výhled na podkovovitě zahnutý pás prošlapaného trávníku, kde děti po večerech zkoušely na bicyklech smyk. Caffery si dokázal představit, že se zde Peachovi cítili relativně bezpečně.

Detektiv-inspektor Caffery již byl opět v košili a měl radost, že je venku čerstvý vzduch. Ubalil si cigaretu a přistoupil ke skupině policistů zevlujících vedle dodávky Jednotky vědecké podpory. Ti po jeho příchodu zmlkli a Caffery věděl, co se jim honí hlavou. Byl teprve pětatřicátníkem – rozhodně se nedal pokládat za dřívce, který si každý služební postup musí zasloužit –, ale většina policistů v jižním Londýně už ho znala. „Jeden z Mladoturků metropolitní policie,“ napsali o něm v *Police Review*. Věděl, že ho ve sboru respektují, a vždy mu to připadalo trochu zvrácené. *Kdyby tak věděli polovinu toho co já*. Doufal, že si policisté nevšimnou, jak se mu třesou ruce.

„Tak co?“ Zapálil si cigaretu a pohlédl na zapečetěný igelitový důkazní sáček, který držel jeden z mladých techniků. „Co máte?“

„Tohle jsme právě našli v parku, pane, asi dvacet metrů od zadního dvorku Peachových.“

Caffery převzal sáček a pozorně ho obrátil. Uvnitř vězela dětská teniska Nike Air Server, o něco menší než jeho dlaň. „Kdo ji našel?“

„Psi, pane.“

„A dál?“

„Ztratili stopu. Nejdřív ji měli – byla dobrá, vážně dobrá.“ Seržant v modré košili Jednotky psovodů se postavil na špičky a ukázal přes střechy na místo, kde se v pozadí vzpínal park a jeho tmavé stromy zastiňovaly oblohu. „Vedli nás kolem té stezky táhnoucí se přes západní cíp parku, ale po necelém kilometru ztratili stopu.“ Seržant pochybovačně pohlédl na večerní oblohu. „A teď jsme přišli i o světlo.“

„Jasně. Myslím, že si musíme promluvit s leteckou podporou.“ Caffery podal tenisku zpátky technikovi. „Měla by být v sáčku s pohlcovačem vlhkosti.“

„Co prosím?“

„Je na ní krev. Toho jste si nevšiml?“



Bodové reflektory Jednotky vědecké podpory se rozsvítily a zaplavily dům Peachových i stromy v parku za ním. Na zahradě ve předu pročesávali laboratorní specialisté v modrých pogumovaných kombinézách trávnick lopatkami na smetí a za policejní páskou postávali v hloučcích šokovaní sousedé; kouřili a šeptali, po chvíli se vždy rozprchli a zasypali otázkami jakéhokoliv detektiva z OHVT, který se náhodou přiblížil. Byli zde i zástupci tisku a pomalu ztráceli trpělivost.

Caffery se postavil vedle dodávky Velící jednotky a zadíval se na dům. Byla to dvoupodlažní budova s terasou – s oblázky v omítce, satelitní anténou na střeše, okny v hliníkovém rámu a malým vlhkým flíčkem nad hlavními dveřmi. V každém okně vězely totožné vroubkované sítě a závěsy byly pevně zatažené.

Caffery viděl rodinu Peachových – či spíše to, co z ní zbylo –, teprve po oné události, ale připadalo mu, že ji znal už dříve. Lépe řečeno znal její archetyp. Rodiče – Alek a Carmel – představovali onen druh lidí, s nimiž vyšetřovací tým jen těžko sympatizuje: oba těžcí pijáci, oba nezaměstnaní, a když záchranáři přenášeli Carmel Peachovou do sanitky, k dovršení všeho jim nadávala. Jejich jediného syna, devítiletého Roryho, Caffery neviděl. Než dorazil na místo, policisté ze zdejší divize již obrátili celý dům vzhůru nohama ve snaze chlapce najít – dívali se do kredenců, do podkroví, a dokonce i za vanové obložení. Na soklové liště v kuchyni se našla tenká krvavá stopa a skleněná výplň v zadních dveřích byla rozbitá. Caffery vzal s sebou důstojníka z Územní podpůrné skupiny, aby společně prohledali zatlučený objekt o dvě čísla dále – nasoukali se po břicho a s baterkou v zubech do díry v zadních dveřích a připadali si přitom jako v nějaké postpubertální představě o agentech SAS. Uvnitř však našli jen obvyklé propriety pro přespávání bezdomovců. Žádné jiné známky života se zde nevy-skytovaly. Žádný Rory Peach. Tato hrubá fakta byla sama o sobě dost strašná a Cafferymu se zdálo, že jsou navíc střížena na míru tak, aby v něm rozeznávala jeho vlastní minulost. *Neudělej z toho osobní problém, Jacku, nedopusť, aby se to změnilo v šílenství.*

„Jacku?“ řekla hlavní inspektorka Danniella Sounessová, která se náhle zjevila vedle něj. „Není ti nic, hochu?“

Caffery se ohlédl. „Danni. Bože, jak jsem rád, že jsi tady.“

„Co to máš s pusou? Máš ji zmačkanou jako psí prdel.“

„Díky, Danni.“ Caffery si promnul obličej a protáhl se. „Od půlnoci jsem na nohou.“

„A jaká je situace?“ Sounessová ukázala na dům. „Pohřešuje se tu nějaký klučina, mám pravdu? Rory?“

„Ano. Ztropíme kvůli němu pořádný randál – je mu teprve devět.“

Sounessová vyfoukla vzduch nosem a zavrtěla hlavou. Měla robustní postavu; měřila sice jen sto šedesát centimetrů, ale v pánském obleku a botách vážila dobrých šestasedmdesát kilo. Když se k tomu přičetly ještě nakrátko střižené vlasy a světlá skotská kůže, vypadala spíše jako mladistvý delikvent před prvním vystoupením u soudu než jako čtyřicetiletá hlavní inspektorka. Svou práci brala velmi vážně. „Jasně. Hodnotící tým už tu byl?“

„Zatím nevíme, jestli se jedná o úmrtí. Žádná mrtvola, žádný hodnotící tým.“

„No jo, leniví parchanti.“

„Místní policie převrátila dům vzhůru nohama, ale nemůže ho najít. Poslal jsem do parku psy a územku. Letecká podpora by měla být na cestě.“

„Proč si myslíš, že je v parku?“

„Protože tyhle domy s Peachovými vesměs sousedí zadní stranou.“ Caffery ukázal na stromy, které se tyčily nad střechami. „Máme svědka, který viděl, jak z domu číslo třicet něco peláší mezi stromy. Zadní dveře jsou odemčené, v plotě je díra a kluci už našli na okraji parku botu.“

„Dobrá, dobrá, přesvědčils mě.“ Sounessová zkrřížila ruce na prsou, zhoupala se na patách a zadívala se na techniky, fotografie a lidi z kriminální vyšetřovačky. Před dveřmi domu číslo třicet si právě kameraman kontroloval opasek s baterkou a strkal do pouzdra těžkou kameru. „Vypadá to tu jako na pitomým natáčení filmu.“

„Jednotka chce pracovat celou noc.“

„A co ta sanitka? Ta, co skoro sjela ze silnice.“

„Jo, jasně – v té vezli matku. Přijali ji i s manžilkem do Královské nemocnice. Ona to přežije, ale on prý nemá naději. Trefili ho semhle,“ Caffery si přiložil dlaň na zátylek, „a pěkně ho tam dořídili.“ Ohlédl se přes rameno, naklonil se blíž k Sounessové a ztlu-

mil hlas. „Danni. Je tu několik věcí, které musíme utajit před tiskem – pár věcí, které se nesmí objevit v bulváru.“

„Jakých věcí?“

„Tak předně se nejedná o únos kvůli sporu o svěření do péče. Rory je jejich dítě – žádní rozvedení rodiče v tom nefigurují.“

„Takže tygr?“

„Ani tygr to není.“ Tygrím únosem se označoval únos motivovaný žádostí o výkupné a Peachovi rozhodně nebyli ve finanční lize, která by přitahovala vyděrače. „A až uvidíš, co všechno se tam dělo, poznáš, že tohle není klasický případ.“

„Eh?“

Caffery se rozhlédl po novinářích a sousedech. „Pojďme do dodávky, jo?“ Položil ruku Sounessové na záda. „Nechci tu mít publikum.“

„Tak pojd.“ Sounessová se vyhoupla do dodávky Jednotky vědecké podpory a Caffery ji následoval – chytil se madla ve střeše a vyšvihl se dovnitř. Na stěnách visely rýče, nejrůznější řezné nástroje a nášlapné desky, v rohu pak jemně vrněla lednice na vzorky. Caffery zavřel dveře, zahákl nohu o židličku a přisunul ji Sounessové. Ta se posadila a Caffery usedl naproti ní. Roztáhl nohy, lokty si opřel o kolena a obezřetně na kolegyni pohlédl.

„Co je?“

„Je to nějaké praštěné.“

„Co?“

„Pachatel u nich nějakou dobu pobýval.“

Sounessová se zamračila a vystrčila bradu, jako by si nebyla jistá, zda Caffery žertuje. „Pobýval?“

„Přesně tak. Prostě u nich... okouněl. Skoro tři dny. Byli uvnitř svázaní s pouty na rukou, bez jídla a bez vody. Podle seržantky Quinnové stačilo ještě dvanáct hodin a některý z nich by zemřel.“ Caffery zvedl obočí. „Ze všeho nejhorší je ten smrad.“

Sounessová obrátila oči v sloup. „No potěš.“

„Po celé zdi jsou tam navíc načmárané nějaké bláboly.“

„Kristepane.“ Sounessová si zlehka odsedla a promnula si dlaní čelo. „To vypadá na nějakého uprchlíka z blázince.“

Caffery přikývl. „Jo. Ale nebude daleko – park je už neprodyšně uzavřený, takže ho co nevidět čapneme.“

Postavil se a zamířil ke dveřím dodávky. „Jacku?“ zastavila ho Sounessová. „Tebe něco trápí.“

Caffery se na okamžik zarazil, sklopil oči k podlaze a položil si ruku na zátylek. Připadalo mu, jako by se Sounessová naklonila a zaníceně se zadívala do okna v jeho hlavě. Měli se se Sounessovou rádi: nikdo z nich nevěděl proč, ale oběma byla jejich vzájemná spolupráce příjemná. Přesto existovalo několik věcí, s nimiž se jí Caffery raději nesvěřoval.

„Ne, Danni,“ zamumlal nakonec a upravil si uzel na kravatě. Rozhodně se nechtěl dozvědět, jak velkou část jeho obav dokázala Sounessová odhalit. „Pojď, hodíme oko v parku, ano?“

Na Donegal Crescent se mezitím snesla noc. Měsíc stál nízko na obloze a měl rudou barvu.

Od zadního konce Donegal Crescent jako by Brockwell Park nesouvisle ubíhal na míle daleko a zaplňoval celý obzor. Jeho hořejší svahy byly téměř holé – z jejich hřebene čnělo pouze několik krivičných stromů bez listů a na nejvyšším místě se krčila skupina jakýchsi stále zelených exotických dřevin. Naopak západní svah o rozloze zhruba čtyř fotbalových hřišť byl hustě porostlý stromy: bambusy, břízy bělokoré, buky a španělské kaštany se tyčily nad čtyřmi zapáchajícími rybníčky, které z půdy vysávaly veškerou vlhkost. Mezi těmito stromy byl porost poměrně hustý, a v létě se dokonce zdálo, že se z rybníčků kouří.

Toho dne o půl deváté večer, pouhých několik minut předtím, než celý park uzavřela policie, se nedaleko těchto rybníčků pohyboval osamělý muž a se zaujatým výrazem šmejdil kolem stromů. Roland Klare byl samotářskou, ba přímo poustevnickou existencí. Míval prapodivné výbuchy vzteku, které se střídaly s okamžiky letargie, a někdy – to když ho přepadla správná nálada – se měnil ve sběratele. Byl jakýmsi lidským příbuzným brouka hrobaříka, pro něhož nebyl žádný předmět neupotřebitelný, žádný odpad nerecyklovatelný. V parku se vyznal dobře a často se zde potuloval, prohledával odpadkové koše a díval se pod lavičky. Lidé ho obvykle nechávali na pokoji. Vlasy měl dlouhé jako žena a zápach, který kolem sebe šířil – dobře známý zápach špinavých šatů a moči –, nebyl nikomu příjemný.

Nyní stál s rukama v kapsách a civěl na předmět, který mu ležel mezi chodidly. Byl to fotoaparát. Starý a otlučený pentax. Klare ho zvedl, přidržel si ho těsně před očima, protože se rychle stmívalo, a začal zkoumat rozsah poškození. Roland Klare měl ve svém bytě čtyři nebo pět dalších fotoaparátů, které vytáhl ze skládek a popelnic. Vlastnil dokonce i nahodile sesbírané kusy fotografického vybavení. Nyní rychle strčil pentax do kapsy a chvíli šoupal nohama v listí, aby prohledal okolní půdu. Toho rána se přes město přehnal letní bouřka, ale odpoledne už opět svítilo slunce, které stačilo osušit dokonce i spodní strany šlahounů. Půl metru od fotoaparátu ležely ještě dvě velké růžové gumové rukavice, které si Klare strčil do kapsy spolu s fotopřístrojem. Po chvíli opět vyrazil vstříc soumraku. Když si po chvíli prohlédl rukavice ve světle pouliční lampy, usoudil, že nestojí za uschování. Byly příliš obnošené, a tak je odhodil do kontejneru. Zato ten foťák. Foťák se přece jen tak nevyhazuje.

Pro Indii 99, dvoumotorový vrtulník typu Squirrel, který startoval z letecké základny v Lippits Hill, to byl poklidný večer. Slunce již zapadlo, ale posádka Jednotky letecké podpory bolela z celodenního horka a nízkých mraků hlava: co nejrychleji absolvovali dvanáct povinných obletů – Heathrow, Dome, Canary Wharf a několik elektráren včetně Battersea – a chystali se přejít na sebeúkolování, když vtom se jim ozval ve sluchátkách dispečer: „Indie Lima volá Indii devět devět.“

Taktický velitel si přisunul mluvítko blíže k ústům. „Mluvte, Indie Limo.“

„Kde jste?“

„Jsme, eh..., kde to jsme?“ Velitel se zlehka předklonil a zadíval se na osvětlené město. „Nad Wandsworthem.“

„Dobře. Pohotovost má sice Indie devět osm, ale ta se blíží k maximální letové délce. Takže vám udám souřadnice: TQ3427445.“

Velitel se zadíval do mapy. „To je Brockwell Park?“

„Potvrzují. Jde o pohřešované dítě. Pozemní jednotky to tam sice uzavřely, ale detektiv-inspektor nám to řekl na rovinu, hoši: bude to ryze formální pátračka. Neručí za to, že ten kluk v parku vůbec je – má jenom takové tušení –, takže nejde o nic povinného.“

Velitel odsunul mluvítko, podíval se na hodinky a rozhlédl se po přední části kabiny. Pozorovatel i pilot žádost slyšeli a nyní drželi palce nahoře. Dobře. Velitel zapsal do letového deníku čas a automatizované číslo depeše a znovu si přiložil mluvítko před ústa.

„Jo, tak povídejte, Indie Limo. Dneska je klid, mrknem se tam. Komu se máme hlásit?“

„Nějakému, ehm, inspektoru Cafferymu. Z OHVT...“

„Myslíte z oddělení vražd?“

„Tak.“